

forstod de vilkår, under hvilke et internationalt samarbejde af Atlantpagtens karakter må foregå. I intet af vore forbundsfællers lande har tanken om en folkeafstemning fundet tilslutning. Årsagen er naturligvis ligetil. Hvis de 14 udenrigsministre, da de mødtes i Paris for at undertegne protokollen, havde måttet erklære, at det desværre ikke kunne lade sig gøre, fordi de forinden måtte rejse hjem og afholde 14 folkeafstemninger i Europa, ja, så ville det simpelthen ikke være muligt længere at føre fællespolitik med udsigt til at tvinge den østlige store militærblok til at vise nogen som helst respekt.“

I modsætning til ordførerne for de tre største partier gik *Jørgen Jørgensen (Lejre)* (RV) imod forslaget, idet han gjorde gældende, at der i store kredse af befolkningen herskede megen bekymring og megen ængstelse for de konsekvenser, som beslutningen kunne få for forholdenes udvikling i Europa. „En ensidig orientering i denne sag er ikke tilrådelig. Alting indenfor disse områder er i støbeskeen; og der er ingen, der i dag ved, hvornår nye verdenspolitiske situationer kan tvinge Danmark til at tage hele sin udenrigspolitiske stilling op til overvejelse. Jeg betragter det som et stort fejlgreb og som en beslutning, der kan få skæbnesvangre følger for fremtiden i Europa, at Vesttyskland oprustes, og jeg og det parti, jeg repræsenterer, finder, det er vor pligt at sige til, før det er for sent.“

Efter talerens opfattelse burde sagen underkastes *folkeafstemning*. „En sådan afstemning skal ikke fratage folketings detts ansvar. Hvis der bliver så ringe tilslutning, at forslaget efter grundlovens almindelige regler ville falde bort, så må folketingset, men på eget ansvar, tage stilling til og bedømme, hvor meget man vil lægge vægt på denne folkeafstemning og den tilslutning, den har fået.“

Aksel Larsen (DK) tog ligeledes afstand fra forslaget, som han udtalte sig stærkt imod, og som han iøvrigt ikke mente, at folketingset havde ret til at afgøre. „Efter vor opfattelse ved også hvert eneste æret medlem af dette høje ting, at folketingset ikke har mandat til at afgøre denne sag, og hvert eneste æret medlem af dette ting ved, at folkeflertallet er imod Tysklands genoprustning og tilhænger af, at sagen i hvert fald afgøres ikke af folketingset, men ved folkeafstemning.“

Viggo Starcke (DR) ønskede ligeledes folkeafstemning, men regnede med, at regeringen ville få et så overvældende flertal bag sig, at det ville støtte både Danmarks anseelse og Danmarks politik. Han resumerede sin opfattelse af sagen således:

„Når Vesttyskland skal opnå demokratiske rettigheder, må det også påtage sig demokratiske forpligtelser, og når Vesttyskland eventuelt lukkes indenfor i den vestlige demokratiske familie, får demokratiet i Tyskland vækstbetingelser, som det ikke vil kunne få på nogen anden måde. Hvis Tyskland skal vedblive at leve som en deklareret nation, som en nation, der er holdt udenfor det gode selskab i verden, kan man med sikkerhed forudsige, at der vil ske det samme